

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Karolina Wołoszczuk

Protokolant Magdalena Trojankowska-Lechman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 sierpnia 2015 roku w Ś.

sprawy z powództwa **B. (...) (...) z/s w G.**

przeciwko **L. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej **L. K.** na rzecz strony powodowej **B. (...) (...) z/s w G.** kwotę 6970, 73 zł (sześć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt złotych siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 11.03.2015r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 267 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa B. (...) (...) z siedzibą w G. wniosła w dniu 11 marca 2015r. przeciwko pozwanej L. K. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 6.971,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012 r. zawartej z (...) Bankiem S.A., przejęła od pierwotnego wierzyciela prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki z dnia 26 października 2006 r., że w dniu 6 sierpnia 2013 r. zawarła z pozwaną porozumienie dotyczące warunków spłaty zobowiązania wskazując, iż łączna wysokość zadłużenia pozwanej na dzień złożenia pozwu wynosi 6.971,00 zł, w tym: kapitał w wysokości 6.192,95 zł, odsetki w wysokości 340,34 zł i koszty w wysokości 437,44 zł.

W dniu 1 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstawy do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Świdnicy.

W odpowiedzi na wezwanie Sądu, strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 31 października 2006 r. w oparciu o ofertę z dnia 26 października 2006r. pozwana L. K. podpisała umowę o gotówkowy kredyt nr (...) z (...) Bank S.A. z siedzibą w W., poprzednikiem prawnym (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

Dowód:

- umowa gotówkowy kredyt nr (...) z dnia 26 października 2006 r. – k. 16-17

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012 r. B. (...) (...) z siedzibą w G. nabył od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wymagalną wierzytelność pieniężną wynikającą z przedmiotowej umowy kredytu gotówkowego nr (...).

Dowód:

- wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012 r. wraz z załącznikiem nr 6 – k. 19-21
- wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012 r. – k. 22

Pismem z dnia 25 czerwca 2012 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. powiadomił L. K. o dokonaniu sprzedaży wierzytelności przysługującej w stosunku do dłużniczki z tytułu nieterminowej spłaty umowy kredytu na rzecz B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G..

Pismem z dnia 25 czerwca 2012 r. B. (...) (...)z siedzibą w G. wezwał L. K. do zapłaty kwoty 6,524,06 zł.

W dniu 6 sierpnia 2013 r. B. (...) (...) z siedzibą w G. zawarł z L. K. porozumienie dotyczące warunków spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu z dnia 26 października 2006 r.

Dowód:

- zawiadomienie o przelewie z dnia 25 czerwca 2012 r. – k. 23
- wezwanie do zapłaty z dnia 25 czerwca 2012 r. – k. 25
- porozumienie z dnia 6 sierpnia 2013 r. – k. 26-27

L. K. do chwili obecnej nie spłaciła zadłużenia objętego umową sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012 r. i porozumieniem z dnia 6 sierpnia 2013 r.

(bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Roszczenie strony powodowej było bezsporne, albowiem pozwana nie kwestionowała podstawy prawnej istnienia swojego zadłużenia, wobec czego Sąd uznał za wiarygodne dokumenty złożone przez stronę powodową, potwierdzające zasadność dochodzonego roszczenia i w oparciu o te dokumenty ustalił stan faktyczny sprawy. Pozwana nie przedłożyła natomiast żadnych dowodów wskazujących na uregulowanie przez nią zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy kredytowej, powołała się jedynie na swoją trudną sytuację materialną, która uniemożliwia jej spłacenie całego zadłużenia. Jednakże sytuacja osobista i majątkowa nie zwalnia pozwanej z obowiązku wypełnienia umowy zawartej z poprzednikiem prawnym strony powodowej. Sąd nie może ingerować w stosunek prawny łączący strony tak dalece, aby zwolnić pozwaną od wykonania umowy, bądź odroczyć termin wykonania umowy.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1376) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W myśl art. 353 § 1 kc zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien to świadczenie spełnić. Stosownie do art. 354 § 1 kc dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a także ustalonymi zwyczajami, o ile takie istnieją w danym zakresie.

W oparciu o cytowane przepisy Sąd zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 6 970, 73 zł o odsetkach orzekając zgodnie z żądaniem pozwu. Jeżeli bowiem dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (481 § 1 kc). Wierzyciel miał prawo naliczyć odsetki maksymalne określone w art. 359 § 2¹ kc i właśnie w takiej wysokości należne są powodowi począwszy od dnia 11 marca 2015r. do dnia zapłaty.

Wobec powyższego, na podstawie wskazanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Mając na uwadze zasadę słuszności, stanowiącą wyjątek od ogólnej zasady obowiązującej w procesie cywilnym – odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd kierując się dyspozycją art. 102 kpc, zezwalającą w szczególnie uzasadnionych przypadkach na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów albo nie obciążanie jej w ogóle kosztami, z uwagi na trudną sytuację finansową L. K., obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu jedynie części kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową, tj. w kwocie 267 zł obejmującej 250 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

(...)

1. (...)

2. (...)

Ś., 28 sierpnia 2015r.